

trek

Slovensko 2004

aneb

Obžerství na horách

(30.7. – 11.8.2004)

Den první

30.7. - pátek

z Prahy do Blatnice

Sraz byl určen na 8:45 na hlavní nádraží v Praze. M a O doráží překvapivě již v 8:30. F přichází v 8:40 a I asi v 8:47. Lístky i s místenkami již máme prozřetelně předem koupené, a tak se odebíráme do vlaku. Ve vlaku zjišťujeme, že zakoupení lístků předem bylo opravdu velmi prozřetelné. Ještě trochu přehazujeme naše rezervovaná místa tak, abychom seděli u sebe a spokojeně usedáme. A pouštíme se do jídla. Cesta ubíhá celkem rychle. Možná i díky lahváčům, kterými se F (velmi fikaně) na cestu vybavil. Přejezd hranic je úplně bez problémů. Na slovenské straně naši pozornost ihned upoutává místní průvodčí, který je velmi komunikativní a doporučuje nám nějaký víkendový megakoncert, který se zrovna koná v Martine. Je opravdu milý.

Nenecháváme se však zviklat (tedy ne moc) a v Martine okamžitě a neomylně míříme do osvědčeného penzionu Čierna paní, kde si ihned dáváme jídlo. F a I pak vyráží do města vyměnit peníze a doplnit zásoby. Kurs slovenské koruny k euru je velmi sympatický, což těší zejména F, který mění 100 euro, za něž dostává téměř 4 000 Sk. V Delviti se F a I chovají, jako kdyby přišli někam do tuzexu – „Jéééé, hele, melouny za deset, jééé, hele, meruňky a parenica za dvacet!...“. Nakonec kupují i jahůdkového Jelcina na večer pro dobrou náladu. V Čierne paní jídlo opět poněkud podražilo a obměnil se jídelníček, ale některé ceny zůstávají opravdu kouzelné. Dvanáctka za 16 Sk, frťany slivovice, borovičky, rumu za 13 Sk. S gramáží jídel jsou však trochu problémy, nevíme, zda uvedené hmotnosti nejsou náhodou myšleny i s talířem. M a zejména I zkouší trochu flirtovat s číšníkem, ale zaplatit nakonec musíme všichni.

Jdeme na bus do Blatnice, kam dojíždíme kolem sedmé. Uvelebujeme se na starém známém dobrém místě u potoka poblíž chatové oblasti Gader. M a I se ihned jdou naprosto nepochopitelně do chatové oblasti osprchovat, ačkoliv se sprchovali ten samý den ráno a přes den se ani neměli kde zpotit. Před spánkem ještě jíme meloun, pijeme jahůdky a kecáme, občas o dost zvláštních tématech. Brzy však spokojeně usínáme.

Den druhý – 6:30; 500 m → 872 m, max. 1 373 m, ↑ 1 250 m, ↓ 870 m

31.7. - sobota

okruh Janka Bojmíra, Gaderská dolina

Vstáváme zdlouhavě. Chceme vyrazit na okruh Janka Bojmíra, kam s sebou nemusíme táhnout batohy. Ale nevíme, kde je nechat. Chatová oblast je vylidněná, jelikož bylo týden ošklivo. Ptáme se v hospodě, zda by to nešlo. Prý nešlo. Tak tam delší dobu postáváme a

vymýšlíme náhradní řešení. Pak se jich ptáme znovu. Dochází jim, že jim nic jiného nezbyvá, a tak si tam batohy můžeme nechat. Konečně vyrážíme. Bez batohů nám to celkem jde.

Po vystoupení nad les máme cestou na Tlšťú horu celkem pěkné výhledy. Nejlépe je však vidět právě z Tlště – Velká Fatra, Malá Fatra, Martin... Opravdu pěkný výhled. Dáváme žírek a jdeme dolů. Pěkný sešup. Občas řetězy. Cestou ještě prozkoumáváme jednu temnou a vlhkou jeskyni a pokoušíme se navzájem trochu strašit. Po návratu do chatové oblasti vyzvedáváme batohy a samozřejmě si dáváme v hospodě něco k jídlu. Kvalita stejná jako před třemi lety, tzn. nic moc: chaos v obsluze, drahé jídlo, drahé pivo a malé porce. Po občerstvení bereme batohy a vyrážíme na další cestu Gaderskou dolinou. Dolina je opravdu pěkná a stále je na co koukat. I s batohy nám to jde celkem dobře, ale ještě jdeme spíš po rovince. Chceme dojít až na rozcestí značek a tam přespat. Po mírném vypětí sil dorážíme na určené místo kolem sedmé večer. Je tam baráček s nějakou rodinkou na dovolené. Říkají, že klidně můžeme přespat na louce u domku. Večer trávíme u ohně poslechem historek o medvědech, zmrzlých lidech a přenosu lahváčů přes Križnou v batohu.

Den třetí – 7:30; 872 m → 1 010 m, max. 1 592 m, ↑ 1 170 m, ↓ 1 010 m 1.8. - neděle

Ostredok, Križná

Blízkost stavení v nás vyvolala pocit, že se můžeme dlouho vyvalovat, a tak na cestu vyrážíme až v půl desáté. Náš první dnešní cíl je nejvyšší hora Velké Fatry - Ostredok. Hned na začátek nás prověřuje docela drsné stoupání. Jdeme lesem a bahnem a pak loukou a bahnem. Potom už je to lepší. Kus pod Ostredkom nás docela těsně míjí stádo krav. Na Ostredok se dostáváme kolem poledne a opět máme pěkný výhled – Malá Fatra, Nízké Tatry, Roháče.... Kocháme se, válíme se a fotíme se. Pak jdeme po hřebenu na Križnou a řešíme, na které diskotéky v Praze je lepší raději nechodit. Na Križné prohlížíme zpoza plotu vojenskou základnu, která vypadá opuštěně. Rychle jdeme dolů do Rybovského sedla, kde dáváme nedělní oběd a odpolední siestu. Ze siesty nás vytrhává stádo ovcí procházející těsně vedle nás. Doplňujeme zásoby vody, nahazujeme batohy a jdeme dál.

Ze začátku nám to jde a vypadá to na pěknou nedělní procházku, ale pak cesta vede neustále střídavě nahoru a dolů a nic z toho. Stoupáme, abychom klesali, a klesáme, abychom stoupali. Porůznu už se také začínáme zbavovat své „gramáže“. Věčné stoupání a klesání už začíná být dost únavné. Nakonec úspěšně dorážíme do sedla Velký Šturec, kam jsme plánovali dojít a rozděláváme ležení. Přestože obloha vypadá trochu hrozivě, rozhodujeme se opět nerozdělávat stany. Při jídle spatří F myš, jak se mu snaží hrabat v odpadkovém pytlíku. Pak ještě dáváme Studentskou pečeť a usínáme.

Den čtvrtý – 8:30, 1 010 m → 960 m, max. 1 402 m, ↑ 800 m, ↓ 850 m 2.8. - pondělí

Zvolen, Donovaly

Vstáváme pozdě a pak se ještě dlouho vyvalujeme. Dnešním cílem je jen výstup na blízký Zvolen a pak sestup do Donoval, takže si to můžeme dovolit. M zjišťuje, že jí v noci navštívila myš, kterou viděl večer F. Čiperná myška spořádala jednu müsli tyčinku celou, z další půlku a další načala. Ztráty to jsou přijatelné, a tak z toho máme akorát legraci. Cesta je zpočátku opět nahoru a dolů, ale už to není tak hrozné. Na Zvolen už je to jen nahoru. Opět máme skvělý výhled. Velmi dobře vidíme, kam půjdeme zítra, až vyrazíme do Nízkých Tater. Jíme, fotíme se a vyrážíme do Donoval. Těšíme se do levného bistra, ve kterém jsme před dvěma lety strávili celé odpoledne. Nejrychleji jde F, který akutně potřebuje odložit svoji „gramáž“ a nechce se mu chodit do lesa, když civilizované záchody jsou už nadosah.

V Donovalech chvatně míří do zmiňovaného bistra. V bistru si cestou na záchod zběžně prohlíží ceny. Záchod je za 5 Sk, což je podezřelé. Po výlezu ze záchodu si ceny prohlíží důkladněji a je to doslova šok. Jídla kolem 150 Sk, pivo za 40 Sk. Je to tak dvojnásobek toho, co před dvěma roky. Přichází i ostatní a F je seznamuje s nastalou tristní situací. Je samozřejmě nutné změnit plán. F jde na průzkum. Celé Donovaly se velmi velmi „zturistily“. Normální hospody zmizely a jsou tu jen restaurace jako součásti hotelů a penzionů. Ještěže obchod zůstal normální. Také pódium na přespání je v pohodě, až na to, že mu chybí zastřešení. Naštěstí se podaří nalézt restauraci v blízkém hotelu s přijatelnými cenami. 70 - 80 Sk za jídlo, 22 Sk za pivo. Trávíme tu celé odpoledne, čímž jsme zřejmě celkem překvapili místní personál. Po šesté hodině jdou F a I na zastávku, aby přivítali P a L. Ti přijíždí načas, a tak se všichni odebírají zpět do restaurace, kde mezitím personál dosledoval své telenovely. Začíná další kolo objednávání jídla. Při odchodu činí náš celkový účet 1271 Sk. Odebíráme se na pódium a uléháme. V noci začíná v jednu chvíli pršet, ale naštěstí to není nic vážného a hned zase přestává.

Den pátý – 7:30, 960 m → 1 550 m, max. 1 753 m, ↑ 1 300 m, ↓ 700 m **3.8. - úterý**

první část hřebenu Nízkých Tater

Vstáváme tentokrát včas, abychom nebyli moc na očích. Pódium je totiž umístěno skoro v „centru“ Donoval. M se pokouší jít na bus, jelikož se rozhodla, že už toho má dost a chce jet domů. Je však málo trpělivá, a tak se poté, co má bus asi 15 minut zpoždění, vrací k ostatním. Bus měl asi 18 minut zpoždění. Jdeme tedy všichni hromadně do obchodu nakoupit zásoby a posnídat. Další bus je už tutovka a jede na čas, a tak M spokojeně odjíždí. My ostatní vyrážíme vzhůru do Nízkých Tater. Nástup je mírný a jediný kopec, který do oběda zdoláváme je Kozí Chrbát. V sedle pod Kozím Chrbátem obědváme a odpočíváme. Čeká nás náročný výstup na Prašivou.

Stoupání je opravdu náročné, ale je pěkné počasí a můžeme se čas od času kochat výhledy. Po výškrabu nahoru se však počasí zhoršuje a u Velké Chochuľy je již mlha a vítr a dokonce i solidně prší. Jako nejvíce nepříjemný se ukazuje velmi silný vítr. I se sice snaží podkopat morálku, ale my neochvějně pokračujeme dál. Po delší chvíli se začínají objevovat náznaky protrhávání oblačnosti a dokonce se můžeme kochat i pěknou duhou. Nakonec se dělá skoro jasno a na posledním vrcholu dne, kterým je Latiborská hoľa, máme opět nádherný výhled. Chceme přespát v salaši v sedle pod horou, ale F a L na průzkumné cestě zjišťují, že tam žádná salaš není. Jen nějaké staré vojenské auto a u něj dva maníci, kteří se tam starají o krávy. Nejbližší další chata je přes hodinu daleko, což už nemáme šanci ujít. Tak se rozhodujeme rozdělat stany u kleče a přespát nedaleko od hřebenu.



Den šestý – 7:30, 1 550 m → 2 000 m, max. 2 024 m, ↑ 850 m, ↓ 400 m **4.8. - středa**

zbylá část hřebenu Nízkých Tater na Chopok

Noc proběhla v klidu. Jen ráno kolem půl sedmé slyší F v blízkosti nějaké hlasy. Vypadá to, že jsou blízko a jsou slyšet celkem dlouho. Později se dozvídáme, že to byla

hlídka NAPANT, která právě hledala a nemilosrdně pokutovala lidi, kteří zde načerno stanovali. Nás naštěstí nenachází, takže máme relativně příjemné probuzení. Jsme klikaři. Zdlouhavě balíme stany a jdeme pro vodu. Ta je však cítit krávami a celkově je nic moc. Při nejbližší příležitosti ji až na L hned vyměňujeme.

Cesta po hřebenu je pěkná a naskýtá se nám řada pěkných výhledů. Potkáváme i celkem dost turistů. Také potkáváme dva maníky z Brna, kteří byli ti nešťastníci, které ráno blízko nás chytla hlídka a museli platit. V podvečer docházíme do Kamenné chaty na Chopku. Také tu zdražili, ale není to tak strašné. Přespání za 140 Sk, jídlo za 80 – 90 Sk, velmi dobrý čaj za 20 Sk. Pivo však za 40 Sk a 1,5 l láhev vody za 75 Sk. Dáváme si jídlo a pití a postupně se jdeme podívat přímo na vrchol Chopku. Výhled je celkem dobrý, ale mohl by být lepší. Zbytek večera sedíme v chatě, kecáme a hrajeme karty.

Den sedmý – 7:15, 2 000 m → 710 m, max. 2 043 m, ↑ 350m, ↓ 1 540 m 5.8. - čtvrtek

Ďumbier, Demänovská dolina



Rychle vstáváme, balíme a jdeme ven, abychom udělali místo na stoly a židle. Venku si dáváme snídani a čaj a loučíme se s I, která nás opouští. Prý musí pracovat či co. Pak jdeme dobýt nejvyšší horu Nízkých Tater - Ďumbier. Batohy necháváme v sedle pod horou a přímo na vrchol jdeme bez nich. P se cestou pokouší získat co nejlepší fotku kamzíků, které vidíme na skalách, až se z té fotografické vášně mírně zraní. Snad ty fotky budou stát za to. Na Ďumbieru máme dobrý výhled a pokoušíme se i společně vyfotit. Pak se vracíme zpět k batohům a začínáme sestupovat dolů. Jde to dobře, ale do cesty se nám staví kleč. A je to kleč hnusná, hustá a téměř neprostupná. S batohy máme dost velké problémy a nejsme sami. Stále potkáváme dva maníky z Brna, kteří jsou na tom stejně jako my. Konečně to máme za sebou a v osvědčeném sedle Javorie dáváme oběd a odpočinek. Na rozdíl od maníků z Brna se rozhodujeme vynechat Krakovu hoľu a jdeme rovnou do Demänovské doliny.

Sestup lesem je zpočátku příjemný, pak je to spíš pruda. Jednou dokonce musíme hledat skrytý most přes potok. Nakonec úspěšně dorážíme do Lúčky, kde okamžitě nalézáme hospodu. Zjišťujeme, že bus jede až za hodinu a půl, a tak neváháme a objednáme jídlo a pití. A taky navštívujeme místní luxusní záchody. S pivem je to trochu slabší, Šariš za 30 Sk. Ale mají piškotovou roládu se zmrzlinou za 15 Sk, čemuž podléhají F a O. Pak už vyrážíme na bus a přesunujeme se do kempu Bystrina. F a P jdou na průzkum. Zjišťují, že kemp je celkem plný, takže nebude problém ztratit se v davu. F cvičně zjišťuje kolik stojí stan se dvěma lidmi na jednu noc. Je to 270 Sk, což rozhodně platit nehodláme. Stejně jsme ale neměli v úmyslu tu přespát, jen se osprchovat. První jdou na věc O a P, potom F a L. Ti cestou ze sprchy obhlíží vhodné místo k přespání mimo kemp. Nachází



nevyužitou, celkem zastrčenou louku přes silnici, kam se po setmění vypravujeme. Vaříme ještě instantní hrachovou polévku, stavíme stany a pak uléháme.

Den osmý – 7:30, 710 m → 880 m, max. 880 m, ↑ 170 m, ↓ 0 m

6.8. - pátek

Mikuláš City, kemp Ráčkova dolina

Tentokrát vstáváme brzo a balíme se rychle, abychom stihli bus do Mikuláše. To se nám nakonec daří a po deváté hodině vystupujeme v Mikuláši. Jdeme si na nádraží uložit batohy do úschovny. Problémy má jen F, jehož batoh váží hodně přes 20 kg, což znamená, že by měl platit 46 Sk místo 12 Sk. Nakonec to řeší sundáním spacáku a stanu a jejich přidáním k lehčím batohům. Už nám nic nebrání vyrazit na prohlídku města. Nejdříve jdeme do Delvity, kde si kupujeme něco k snídani. Speciální pozornosti se těší zejména jogurtové nápoje v akci. Po vydatné snídani kupujeme pohledy a následně se rozdělujeme, F a O míří neomylně závislačit do osvědčené internetové kavárny a L a P pokračují v prohlídce města.

Dáváme si sraz v půl jedné u kostela, kde se posléze shledáváme a jdeme se najíst do bufetu, který objevila P. Takový velmi lidový bufet. Polévka za 13 Sk apod. Ale prostředí nic moc, dokonce i za záchody se platí. Takže se tu moc nezdržujeme a vyrážíme do parku. I když v Mikuláši vlastně žádný pořádný park není. Nacházíme jakýchsi pár stromů pohromadě s trávou, kde se rozhodujeme na chvíli spočinout. Po siestě jdeme do cukrárny. Kopeček zmrzliny za 6 Sk a bohatý výběr pohárů. Lákadlům neodoláváme a nějakou chvíli se tu zdržujeme. Pak jdeme na poštu poslat pohledy. A nakonec nás čeká zlatý hřeb – nákup v nové mikulášské Hypernově.

Trávíme tu spoustu času a útraty jednotlivých účastníků raději nebudu komentovat. Alespoň jsme si vyzkoušeli placení kartou. Najednou ale zjišťujeme, že nás nakupování zaujalo natolik, že do odjezdu posledního přímého busu do Pribyliny zbývá jen něco málo přes půl hodiny. Takže zavládne přesvědčení, že ho nestíháme a v klidu jdeme na nádraží. Tam však jsme překvapivě brzy (i přes sabotáž L, který nás svedl z dobré cesty) a bus stíháme i s vyzvednutím batohů a zjištění spojů zpět do Čech. V Pribylině L zjišťuje, že nechal v buse peněženku a pokouší se spolu s F ji ještě zachránit. Neúspěšně. Naštěstí v ní měl jen 200 Sk a žádné doklady. S batohy obtěžkanými jídlem jdeme do kempu, kde jsme ještě za světla. Noc pro dva se stanem stojí 200 Sk. Rozděláváme stany, a jelikož jsme celkem unaveni z náročného programu v Mikuláš City, rychle uleháme.

Den devátý – 8:00; 880 m → 880 m, max. 2 194 m, ↑ 1 600 m, ↓ 1 600 m

7.8. - sobota

Jakubina

V klidu a v pohodě vstáváme a snídáme. Po deváté vyrážíme. Naším cílem je Jakubiná. Téměř ihned začínáme stoupat, ale cesta lesem je celkem v pohodě a ještě navíc ji prokládáme borůvkovými pauzami. Celkem brzy se z lesa dostáváme do kleče, kde dáváme žírek. Vidět není vůbec nic, jsme obklopeni mlhou a mraky ze všech stran. Je také celkem chladno, a tak se moc nezdržujeme a jdeme dál. Dostáváme se nad kleč. Mlha stále trvá a nevypadá to, že by chtěla zmizet. Začíná lezení přes kameny a taky začíná pršet. Zpočátku mírně, pak následuje docela kvalitní slejvák. Jdeme dál, ale vůbec se neorientujeme a nevíme jak daleko už jsme. Déšť ustává a začínají padat kroupy. Hodně nepříjemné. Jdeme stále dál. Slyšíme bouřku. Nejednou se bleskne těsně vedle nás. Přemýšlíme, zda se vrátit nebo pokračovat na Jakubinu a vrátit se lepší cestou dolinou. Bohužel nevíme, jak jsme daleko od Jakubiny. Rozhodujeme se pokračovat.

Stále střídavě prší a padají kroupy. Taky fouká vítr. Bouřka naštěstí přestává. Jsme ale kompletně promočení a nevidíme vůbec nic. Jakubinu přecházíme a ani o tom nevíme.

Dostáváme se na Hrubý vrch na hlavní hřeben. Na chvíli přestává pršet, ale je nám zima. Pro návrat se rozhodujeme po delší, ale lepší cestě kolem Ráčkových ples. Mlha se protrhává, a tak místy i něco vidíme. Dokonce i Jakubinu. Déšť se ale střídavě vrací, a tak nemáme šanci ani trochu uschnout. Chvíli se zastavujeme na rozcestí k plesům a pak jdeme dolinou do kempu. Téměř celou cestu dolinou leje. Je to pěkná pakárna a cesta skoro vůbec neutíká. Konečně jsme v kempu. F míří okamžitě do hospody, kde si dává Demänovku na vzpamatování. Pak se jdeme zahřát do stanů. Převlékáme se do suchého, večeříme a po večeři se scházíme ve stanu F na víno, křupky a brambůrky. Za ten dnešek si to určitě zasloužíme. Spát jdeme brzo.

Den desátý – 9:00; 880 m → 880 m, max. 1 080 m, ↑ 300 m, ↓ 300 m

8.8. - neděle

muzeum Liptovské dědiny

Jelikož jsme šli spát brzo, tak vstáváme pozdě. Až v devět. Tedy až na P, která vstává kolem šesté a opouští nás. My, zbylý zbytek, se celkově rozhodujeme pro pohodový den, abychom se vzpamatovali ze včerejška a také možná něco usušili. Šťastnou náhodou je v nedalekém Muzeu liptovské dědiny zrovna program představující tradiční řemesla a tradiční způsob života z Liptova. Neváháme a míříme tam. Baráčky a ukázky řemesel, celkem zajímavé. Objevujeme i muzeum staré železnice, z čehož je nadšený zejména L a nechává se vyfotit u výhybky a na drezíně. Pokoušíme se shlédnout i nějakou lidovou hudbu v krojích, ale na pódium nabíhají nafintěné babičky z domova důchodců z Ružomberoka a křepčí s umělohmotnými zelenými houslemi. To tedy vidět nemusíme.

L tu také potkává své známé, kteří nám říkají o další drsné pokutě pro načerno stanující, tentokrát v Roháčích. Také říkají, že by mělo být hezky ještě dva dny. Kupujeme ještě nějaké želé a turecký med a jdeme zpět do kempu. Už máme docela hlad. Po obědě uleháme k siestě a přemýšlíme o tom, jak dlouho tu ještě zůstaneme. Zejména kvůli D, která chce přijet, ale to by mělo cenu tak na týden. Nakonec píšeme D, že se budeme rozhodovat aktuálně podle počasí, takže jí nemůžeme nic slíbit. D se tedy logicky rozhoduje zůstat v ČR. My vzhledem k pěknému počasí pokračujeme v sušení a jdeme se i projít. Bohužel nenacházíme téměř žádné pořádné borůvky ani jiné pochutiny, a tak bereme alespoň dřevo na večerní oheň. Stíháme koupit i nějaké buřty a večer je stejně pohodový jako celý den. Jen oheň nehoří úplně tak, jak bychom si představovali. Dřevo je vlhké. Buřty však zvládneme upéct velmi chutně a dokonce i trochu sušíme naše stále velmi mokré boty.

Den jedenáctý – 7:00; 880 m → 880 m, max. 2 184 m, ↑ 1 400 m, ↓ 1 400 m **9.8. - pondělí**

Baranec

Tentokrát pro změnu vyrážíme velmi časně. Je úplně jasno. Opět začínáme hned stoupat. A opět se poté, co vystoupáme do kleče, objevuje mlha. Těsně před tím, než se dostáváme nad kleč dáváme žírek a čekáme, jak se vyvine počasí. Mraky a mlha se honí a objevují se i náznaky bouřky. Není to tak strašné jako na Jakubině, a tak se rozhodujeme pokračovat. Začíná pršet. Zastavujeme se a opět váháme. Naštěstí se začíná mlha brzy trochu roztrhávat a pršet přestává. Opět pokračujeme. Nejhorší stoupaní už máme za sebou, a tak nám to jde celkem dobře.

Na Baranci konečně i někoho potkáváme. Pořizujeme společné foto a moc se tu nezdržujeme. Je mlha a vítr. Při sestupu



mlha poněkud ustupuje a tak se nám naskýtají velmi dobré výhledy na téměř celý roháčský hřeben. O to silnější je však vítr. V Žiarském sedle se znova společně fotíme, scházíme dolů, dáváme žírek a jdeme do kempu. Tentokrát Jamnickou dolinou. Cesta bez deště je mnohem příjemnější. Je celkem pěkné počasí. V kempu večeříme a L je tak vyřízený, že prakticky hned zaléhá. F a O jdou ještě otestovat hospodu. Hnusný lahváč za 20 Sk, ostatní ceny přijatelné. Při návratu do stanu kolem desáté začíná pršet a prší velkou část noci.

Den dvanáctý – 7:00; 880 m → 880 m, max. 2 172 m, ↑ 1 350 m, ↓ 1350m **10.8. - úterý**

Klín



Ráno vypadá opět nadějně. Snídáme a vyrážíme Ráčkovou dolinou směrem na Klín. Počasí je slušné, ale hory jsou v mlze. Na rozcestí pod Klínem se podle počasí rozhodujeme, ze které strany na něj máme vystoupit. Jdeme cestou kolem ples. U ples dáváme i přes docela silný vítr žírek. Právě kvůli větru se moc nezdržujeme a celkem svižně vyrážíme nahoru. Rychle se dostáváme na Končistou, ze které je dobrý výhled na okolní mlhu, která střídavě zakrývá různé části Roháčů. Také se bavíme jednou legrační českou rodinkou na výletě.

V jednu chvíli je Klín úplně jasný a zalitý sluncem. To je pro nás jasný signál vyrazit nahoru. Bohužel, než se dostaneme na vrchol, jsme opět v totální mlze a z vrcholu nevidíme vůbec nic. F jen identifikuje místo, kde před dvěma lety vytvořil s J svůj výškový rekord v přespaní pod širákem. Také je všude spousta Poláků, někteří opravdu velmi zvláště oblečení. Když ani po delším vyčkávání na vrcholu mlha neustupuje, ustupujeme my. Začíná i pršet. Ale než dojdeme dolů, je Klín opět zalitý sluncem a vůbec se celá obloha náhle vyjasňuje. Zpátky nahoru však už nejdeme. Už jsme rozhodnutí, že dnes opustíme kemp a zítra odjedeme.

Ještě chvíli jdeme po hřebenu a sestupujeme dolů. Potkáváme nějaké cizince, kteří se nás ptají kam vede ta cesta, po které jdou, že prý chtějí ještě nahoru a pak se vrátit do Pribyliny. Si docela fandí a nevypadají na to. Snad to zvládnou. Nám cesta do kempu ubíhá v pohodě. Jen nás mrzí, že to pěkné počasí přišlo o hodinu později než mělo. V kempu vaříme poslední večeři a balíme. Jdeme se rozloučit do hospody. F pivem, L šošovicí a O palačinkami a čajem. Pak vyrážíme najít nějaké místo k přespaní, pokud možno co nejbliže k autobusové zastávce. Daří se nám to hned na první pokus. Místo je dobré a noc jasná. Budík nařizujeme na šestou.

Den třináctý – 6:00

11.8. - středa

odjezd domů

Vstáváme a balíme překvapivě rychle. Do Pribyliny přicházíme asi půl hodiny před odjezdem busu, a tak stíháme i tatránkovou snídani. V Mikuláši jsme po osmé. Zjišťujeme ceny lísků, abychom si mohli ještě vyměnit přiměřenou částku peněz. Pak jdeme na osvědčenou snídani do Delvity. Z poklidného snídání nás tentokrát vytrhuje maník s hadicí zalévající přilehlou zeleň. Jdeme tedy vyměnit peníze a plynule pokračujeme do cukrárny. Tam vychutnáváme levnou zmrzlinu a míříme do Hypernovy. Kupujeme množství jídla na cestu a jdeme na vlak. F ještě utrácí poslední drobné za párek v rohlíku a už nastupujeme do

mírně zpožděného vlaku. Tam se okamžitě rozjíždí poslední díl obžerství. Jsme opravdu přeženi. F nachází i dva dny staré noviny, kde objevuje, že Teplice vyhrály v Ostravě 2 : 1. Taky se nám po velkém úsilí daří vyluštit slovenskou křížovku. Cesta ubíhá rychle a do Prahy přijíždíme celkem načas. Loučíme se a prázdniny na Slovensku 2004 končí.

Závěrem

A je tu čas na závěrečné hodnocení. Myslím, že celkově bylo letošní putování po Slovensku povedené. Zejména počasí nám přálo, tedy až na ten závěr. Ale nebylo to tak hrozné jako před dvěma roky. Lidí se nakonec zúčastnilo trochu méně než jsem očekával, ale to je jen směla těch, kteří se nezúčastnili. Horší byl také kurz české koruny ke slovenské, takže jsme neměli pocit takové láce. Ale v utrácení nás to rozhodně nezastavilo. Spíše naopak. Všude jsme utráceli ostošest, zejména za jídlo. Z toho vznikl také krycí název této akce. Myslím, že většina lidí na tomto putování rozhodně nezhubla. V každé hospodě jsme se přeředli a nevynechali jsme ani žádnou jinou příležitost se najíst. Útraty v Donovalch a v Hypernově v Mikuláši hovoří za vše. Nepříznivou okolností bylo citelné zdražení některých věcí. Zejména kempů, ale také „zturistění“ některých míst. Naprostým šokem byly Donovaly, kde se to rozjelo opravdu ve velkém. Hrůza. Snad budou výjimkou a ostatní místa zůstanou stejně sympatické jaké jsou nyní, abychom se na Slovensko vždycky rádi vraceli.

Zapsal F a tradičně doupravil L

účastníci	celkové převýšení	
	nahoru	dolu
F - Filip	10 340	9 820
O - Olga	10 340	9 820
L - Lukáš	7 320	7 290
I - Ivča	5 370	4 830
P - Petra	4 270	4 240
M - Markéta	3 220	2 730

kudy jsme šli	nadmořská výška
Blatnica	500
Tlístá Hora	1 373
Gaderská dolina	
Ostredok	1 592
Křižná	1 574
sedlo Veľký Šturec	1 010
Zvolen	1 402
Donovaly	960
Kozí Chrbát	1 330
Veľká Chochula	1 753
Latiborská hoľa	1 643
Chabenec	1 955
Chopok	2 024
Ďumbier	2 043
sedlo Javorie	1 487
Lúčky	920
ATC Bystrina	710
Mikuláš City	575
Pribylina	765
ATC Račkova dolina	880
Jakubiná	2 193
Račkové plesa	1 717
Račkova dolina	
Muzeum Liptovskej dediny	780
Baranec	2 184
Žiarské sedlo	1 917
Jamnická dolina	
Klín	2 172